

se do dalšího úřadování a vydal své v odpor brané usnesení inventury se týkající.

Řečeným prohlášením dědiců činnost jeho všechna, opírající se o to, že mu soud. projednání pozůstalosti svěřil, musila býti skončena, on již nebyl oprávněn nějak ve průběh pozůst. řízení zasahovati a měl se podle čl. IX. cit. zák. omeziti na vrácení spisů soudu.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 3. ledna 1922 čj. RI 1604-21-1.

R. v. z. s. Dr. Jos. Žemlička.

Sbírání pryskyřice krádeží či lesním pychem?

Krajský soud v Ch. zjistiv, že A. nasbíral 35 kg, B. 24 kg, C 45 kg lesní pryskyřice — 1 kg v ceně po 4 Kč — v oboře, kde sbírání její bylo lesní správou zakázáno, uznal první dva vinnými přestupkem krádeže, třetího zločinem krádeže podle § 176 IIa tr. z. a zjistiv dále, že obchodníci D. E. skoupilj na několikráte od neznámých lidí první 14 q, druhý 12 q lesní pryskyřice nasbírané v oné oboře, ač věděli o zmíněném zákazu, odsoudil oba pro zločin podílnictví na krádeži podle §§ 185, 186b tr. z. Zmatečným stížnostem C. E. bylo vyhověno z těchto důvodů:

Prisvědčiti sluší zmateční stížnosti, že sbírání pryskyřice neodpodstatňuje, byť i šlo u jednotlivých pachatelů o množství dosti značné v ceně prodejně i 50 K převyšující, za daných okolností nutně skutkovou povahu krádeže ve smyslu zákona, nýbrž že může tvořiti i jen politický trestný polní pych. Zák. lesní z 3. prosince 1852 č. 250 ř. z., v § 60 výslovně označuje za pych, či škodu lesní pod č. 5, »když by kdo sbíral mízu stromovou (pryskyřici, terpentín, mízu březovou a javorovou), úrodu lesní (semeno dřevní, ovoce lesní, borůvky jahody a pod.), houby a doutnačku čili shnilé dřevo«. Ovšem obsahuje § 60 les. zák. skutkové podstaty, které se provedením kryjí s krádeží podle tr. z., a sám vyslovuje, že dotyčné činnosti jsou lesním pychem jen tehda, pokud se na ně nevztahuje ob. zák. trestní. Hranici shledává praxe pravidelně v nepatrné ceně přivlastněných lesních produktů, která nynějšími všeobecnými poměry cenovými doznala poměrného zvýšení. V přítomném případě ovšem cena pryskyřice obžalovanými při jednotlivých pochůzkách do panských lesů nasbírané byla sice dosti značná, nelze však přehlédnouti jakost lesního produktu, o který se zde jedná. Jde totiž v § 60 les. zák.

i o výrobky lesního hospodářství majitelem zvláště vypěstované a hájené (dříví drobnějšího druhu, sazenice, místy tráva), jež majitel lesa sám po případě zamýšlí zužítkovati a v nichž vidí součást pravidelného výnosu lesního hospodářství, po většině ale i výrobky, které pravidelně bez přičinění majitelova v lese rostou neb jinak se vyvíjejí a na jichž zužítkování tento vůbec nereflektuje (houby, jahody pryskyřice). Tyto posléze uvedené výrobky mívaly celkem za dob normálních cenu nepatrnou, která vlastně vytvořena byla teprve činností na jich sbírání a dopravu na místo spotřeby vynaloženou. Za nynějších mimořádných poměrů cena ta ovšem značně stoupla, nejen stoupnutím ceny práce, nýbrž částečně též tím, že produkty ty nabyly významu jako požívatiny neb staly se náhražkami za suroviny v průmyslu potřebné, jež nyní za ceny nepřiměřeně zvýšené snad i jen v množství nepostačujícím lze zjednat. Sbíráni takovýchto produktů bylo dříve namnoze majiteli lesa mlčky trpěno. Tam, kde bylo zakazováno neb závislým učiněno na zvláštním povolení, nebyla pravidelně příčina toho, že by snad majitel lesa spatřoval v převlastňování si takových předmětů o sobě zasahování do své sféry majetkové, nýbrž poněvadž sbírání to spojeno bylo s poškozováním vlastní lesní kultury neb stěžováním dozoru nad dřívím. Ani zákonodárce neshledával ve zcizování těchto lesních výrobků krádež ve smyslu tr. z. Nasvědčuje tomu nejen předpis § 60 les. zák., nýbrž i předpis § 174 II d) tr. z., jenž za kvalifikovanou krádež označuje toliko krádež dříví — ne plodin lesních vůbec — v lesích zahájených, jakkoli by i cena těchto, zvláště sečtou-li se částky z většího počtu útoků, snadno mohla překročovati částku v § 174 II tr. z. uvedenou. Ne bezvýznačným ve směru uvedeném jest i předpis § 175 II a) tr. z., jenž za zločinnou krádež označuje odcizení listí stromů morušových, jímž krmí se bourci, jen v těch zemích, kde chování bourců činí část průmyslu a venkovského hospodářství, klada je tam na roveň krádeži úrody na poli a ovoci na stromech. Sbíráni a prodej uvedených lesních výrobků jest notoricky tak rozšířeným obyčejem, zvláště méně majetné třídy venkovského obyvatelstva, že by se přičilo přímo právnímu jeho citu a vědomí, kdyby se i jen tam, kde bylo lesním úřadem neb majitelem lesa zakázáno, trestalo jako krádež, zvláště po případě jako zločin krádeže. To co tuto uvedeno, platí též o sbírání pryskyřice. Jakkoli nabyta tato v době nynější značné ceny, přece bude míti zákaz jejího sbírání pravidelně již z důvodu šetření lesního stromoví důvod svůj ne v tom, že by majitelé lesa zamýšleli sami ji ve svůj prospěch zužítkovati, nýbrž v okolnosti, že seškrabování pryskyřice, vy-

trysklé z poškození stromů vysokou zvěří způsobeného, poškozují se ještě značněji tyto stromy a brání se jejich vývinu. Z úvah shora uvedených nelze ve sbírání tom, i když se dalo beze svolení majitele lesa a ve větším rozsahu, spatřovati ještě bez bližšího zjištění individuálních poměrů ihned krádež. Tam, kde majitel vyhradil si sám zužitkování tohoto výrobku lesního, sám jeho vývoj snad nasekáváním stromů za tím účelem podporuje, jej sám sbírá neb sbíratí dává a zpeněžuje, spadalo by ovšem i sbírání pryskyřice bez svolení majitele, byly-li poměry ty pachateli známy a nešlo-li o množství zcela nepatrné, pod hledisko krádeže, po případě i zločinné. Jinak mohla by činnost ta spadatí pod hledisko zlomyslného poškozování cizího majetku ve smyslu vš. tr. zákona, zvláště neobmezoval-li se pachatel pouze na seškrabování a sbírání pryskyřice bez jeho přičinění vytrysklé, nýbrž poškozoval-li snad sám zúmyslně stromy, na př. nasekáváním, aby tvoření se její podporoval a rozmnožoval, nebo konečně způsobem dobývání pryskyřice, bez jeho přičinění, ze stromů vyprýstivší. Není-li tu ale těchto okolností, pak nelze podřaditi sbírání a seškrabování pryskyřice ani tehda, dělo-li se bez svolení majitele lesa a ve větším rozsahu, vůbec pod trestní zákon, nýbrž sluší spatřovati v něm lesní pých, jež trestati povolán jest úřad správní.

Rozhodnutí nejvyššího jako zrušovacího soudu ze dne 1. října 1921, Kr I 175/21.

Hrubeš.

K výkladu § 4. zák. o podm. odsouzení. Lze považovati uložení věnování ve prospěch osob třetích za zadostiučinění poškozenému?

Rozsudkem okres. soudu v M. K. ze dne 4. prosince 1920 byl obv. E. H. uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. z. spáchaný tím, že dne 24. října 1920 četníky stanice O. křivě vinil z nepočetného činu, totiž ze zbabělosti, a byl dle § 493 tr. z. odsouzen ku pokutě 500 Kč; podmíněčný odklad trestu mu v prvé stolici povolen nebyl.

Krajský jako odvolací soud ve Z. vyhověl v neveřejném sezení rozsudkem ze dne 31. 12. 1920 odvolání obviněného a povolil mu podle zákona ze dne 17. 10. 1919 č. 562 sb. z. a n. za ustanovení jednorocní zkušební doby podmíněný odklad trestu pod podmínkou, složí-li do měsíce jako zadostiučinění 300 Kč ve prospěch čsl. červeného kříže. Na rozdíl od nalézacího